

[Waldorff]

ligvis et resultat af regeringssamarbejdet med venstre, har man opgivet at dække sig ind under en eller anden beskæftigelsesplan af tvivlsom virkning. Det bliver mere og mere åbenlyst, at arbejdsløsheden bruges som et instrument til at presse arbejderklassen til at få indkomstpolitikken ført igennem.

Nu kan man selvfølgelig ikke sådan ligeud skrive, at man har opgivet at gøre noget ved arbejdsløsheden, og derfor påstår man også fra regeringens side og fra de borgerlige økonomers side, at man har en udvej, man har en plan, siger man, man kan på længere sigt skabe fuld beskæftigelse. Ved at forbedre konkurrenceevnen, ved at føre indkomstpolitik, ved at føre antiinflationspolitik kan man forbedre betalingsbalancen og skabe flere arbejdspladser.

Det er en politik, som VS kalder internationalt skruerbrækkeri, hvis arbejderne går med til det. Det er en politik, hvor man tvinger arbejderne til at underbyde deres kolleger i andre lande for at sikre »deres« – jeg håber, man hører gåseøjnene – kapitalister en konkurrencefordel.

Men dertil kommer selvfølgelig de indbyggede modsigelser i selve den økonomiske model. For det første betyder indgreb i reallønnen en trussel mod hjemmemarkedet. For det andet betyder en antiinflationspolitik gennem finanspolitiske stramninger, at man hæmmer den vækst, som man håber kan trække kapitalismen op ved håret. Det er et problem, som er åbent erkendt af bl. a. det økonomiske råd, men man undlader meget omhyggeligt at drage nogen konklusioner af det.

For det tredje betyder denne politik, hvor de industrialiserede lande gensidigt forsøger at eksportere arbejdsløsheds- og betalingsbalanceproblemerne til hinanden, en forstærkelse af stagnationstendenserne. Og for det fjerde betyder profitforøgelsen, som yderligere støttes af de stigende kapitaltilskud, at man fremmer den tendens til overinvestering, som man har kunnet se igennem de sidste 15 år i Vesteuropa, og som fremfor noget kan gøre krisen permanent. Og det er jo unægtelig noget helt andet end den langsigtede løsning på arbejdsløsheden, som man påstår at man er i gang med.

I forbindelse med finanslovsforslaget snakkes der meget om betalingsbalance, inflation, omkostninger, renteniveau og den slags ting,

især fra regeringspartierne side, men der snakkes forbavsende lidt om, hvilke omkostningerne, både økonomisk og menneskeligt, indkomstpolitikken har for arbejdere, funktionærer, uddannelsessøgende og andre, og det er i hvert fald bemærkelsesværdigt for det regeringsparti, som kalder sig et arbejderparti.

Lad os først tage problemerne omkring reallønnen. Her har vi oplevet finansministeren på slap line forsøge at manipulere sig igennem med en bortforklaring af det faktum, at arbejdere og funktionærer vil få en reallønsnedgang. I forlængelse af den reallønsnedgang, man har været udsat for i 1978, vil der komme en reallønsnedgang i 1979. Manipulationen foregår ved, at finansministeren skiftevis taler om realløn, disponibel realløn og forbrugsudvidelse, alt efter hvad der i den givne situation er mest bekvemt.

Regeringens påståede forbrugsudvidelse på 1-2 pct. bygger på den forudsætning, at forbrugerpriserne i 1979 kun stiger 5 pct. Det er mere end tvivlsomt. For det første er det ikke set i umindelige tider, at priserne kun skulle stige 5 pct. For det andet er der ikke noget i det nuværende pristempe – hvor der oven i købet er prisstop – som antyder, at man kan holde prisstigningerne nede på 5 pct. Men selv hvis det skulle blive tilfældet, selv hvis der blev en eller anden beskeden forbrugsudvidelse på mellem 1 og 2 pct., så undlader man omhyggeligt at gøre opmærksom på, at en betydelig del af den forbrugsudvidelse stammer fra pensionsforhøjelserne. Dertil kommer den tilgang til arbejdsmarkedet, som man forventer, og der er forskellige andre ting, som også er indregnet i forbrugsudvidelsen. Tilbage bliver altså med næsten 100 pct.s sikkerhed en forbrugsindskrænkning for den enkelte forsøger.

Dertil kommer, og det er nok så vigtigt, at den indkomststigning, som alt dette bygger på, selvfølgelig er helt skæv. Det mest præcise bud på indkomstfordelingen, vi har set, det er noget med 13 pct. til de selvstændige, 8 pct. til lønarbejdere i private erhverv og 6 pct. til de offentligt ansatte. Altså en fuldstændig hug- og stikfast reallønsnedgang for arbejdere og funktionærer, men muligvis en forbrugsudvidelse for de selvstændige. Jeg kan godt forstå finansministerens lommeregnerøvelser for at tilsløre denne kendsgerning, for det ville unægtelig være noget lettere at